

ἠθέλησε νὰ ἀνησυχήσῃ τὴν προσωπιδοφόρον, ἥτις ἐξηκολούθησε τοὺς περιπάτους της ὡς πρότερον.

Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ τελευταίου φθινοπώρου, ἦλθεν ἐν ταῦθα φρούραρχος αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς, ὀνόματι Κόμης Φράντζ Λέχτεν Στείν, νεανίας ἐνθουσιώδης καὶ αἰσθητικὸς ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα ὅλων τῶν ὑψηλῶν αἰσθημάτων καὶ ἐνστίκτους εὐγενεῖς ιδέας. Καίτοι κακῶς ἀνατετραμμένος ὡς μεγιστάν, ἐξησφάλισεν ὅμως τὸ πνεῦμα του ἀπὸ παντὸς εἵδους προλήψεως, καὶ διετήρησεν εἰς τὴν καρδίαν του τόπον διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἡ θέσις του τὸν ἠνάγκασε νὰ κρύπτῃ ὁμοίως τὰς ιδέας καὶ διαθέσεις του, ἀλλ' ἅμα ληγούσης τῆς ὑπηρεσίας του ἔσπευδε ν' ἀφήσῃ τὴν ἐνδομασίαν του, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ ἐφαίνοντο ἀδιαλείπτως δεσμευμένοι ὅλοι αἱ κακίαι τῆς Κυβερνήσεως ἣν ὑπερέτει, καὶ ἔτρεχε πλησίον τῶν νέων του φίλων τοὺς ὁποίους διὰ τῆς ἀγαθότητος καὶ τοῦ πνεύματός του, εἶχε σχηματίσει εἰς τὴν πόλιν. Εὐχαριστοῦμεθα ἰδίως νὰ τὸν ἀκούωμεν ὁμιλοῦντα περὶ τῆς Βενετίας. Τὴν εἶχε θεωρήσει ὡς καλλιτέχνης, ἐκλαυσεν ἐνδομύχως τὴν δουλείαν της καὶ κατήντησε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὡς Βενετός. Δὲν ἀπηύδα νὰ διατρέχῃ νυκθήμερον μὴ βαρυνόμενος νὰ τὴν θαυμάζῃ. Ἐπεθύμει, ἔλεγε, νὰ τὴν γνωρίσῃ κάλλιον ὅσων εἶχον τὸ δυσύχημα νὰ γεννηθῶν ἐν αὐτῇ. Κατὰ τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους ἀπῆντησε τὴν προσωπιδοφόρον. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωκε μεγάλην προσοχὴν, παρατηρήσας ὅμως ὅτι ἐφαίνετο σπουδάζουσα τὴν πόλιν μὲ τὴν ἰδίαν περιέργειαν καὶ φροντίδα ὡς αὐτὸς, ἐξεπλάγη διὰ τὴν παράδοξον σύμπτωσιν, καὶ τὸ ἀνέφερεν εἰς πολλοὺς φίλους του. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐδιηγήθησαν ὅλα τὰ παράδοξα λεγόμενα περὶ τῆς κεκαλυμμένης γυναίκης καὶ τὸν ἐσυμβούλευσαν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ προσέξῃ. Ὡν ὅμως γενναῖος καὶ ῥιψοκίνδυνος, αἱ προτροπαὶ αὗται ἀντὶ νὰ τὸν τρομάξουν ἐκίνησαν ἀπεναντίας τὴν περιέργειάν του καὶ τῷ ἐνέπνευσαν τὴν παράλογον ιδεάν νὰ κάμῃ τὴν γνωριμίαν τοῦ μυστηριώδους προσώπου ὅπερ ἐνέπνεεν τοσοῦτον τρόμον εἰς τὸν ὄχλον. Θέλων καὶ οὗτος νὰ μενῇ ἀγνώστος ὡς αὐτὴν, ἐνεδύθη πολιτικὰ ἐνδύματα καὶ ἤρξατο τῶν νυκτερινῶν περιπάτων. Δὲν ἤργησε νὰ ἀπαντήσῃ τὸ ἀναζητούμενον. Εἶδεν πανσέληγον τινὰ ἐσπέραν τὴν προσωπιδοφόρον γυναῖκα ἱσταμένην ὀρθίαν ἔμπροσθεν τῆς ὥραιας ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ Παύλου. Ἐφαίνετο θαυμάζουσα μὲ λατρείαν τὰ λεπτὰ κοσμήματα ὅπερ ἐκαλλώπιζον τὸν πυλῶνα. Ὁ κόμης τὴν ἐπλησίασεν μὲ βῆμα βραδὺ καὶ σιωπηλόν, ἐκείνη δὲ μὴ ἰδοῦσα αὐτὸν οὐδόλως ἐκινήθη. Ὁ κόμης ὅστις ἐσάθη πρὸς σιγμὴν διὰ νὰ ἴδῃ ἂν παρετρήθη, ἐπανελάβε τὸ βᾶδισμά του καὶ τὴν ἐπλησίασε. Τὴν ἤκουσε νὰ ἀνεστενάξῃ βαθέως, μὴ γνωρίζων ὅμως καλῶς τὴν Βενετικὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἀπεναντίας κάλλιστα τὴν Ἰταλικὴν, ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν τὸν λόγον εἰς καθαρὰν Τοσκανικὴν.

— Χαῖρε εἶπεν, χαρὰ καὶ εὐτυχία εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν Βενετίαν.

— Τίς εἶ, ἀπῆντησεν ἡ προσωπιδοφόρος μὲ φωνὴν ζωηράν καὶ ἡχηράν ὡς ἀνδρὸς ἀλλὰ γλυκεῖαν ὡς ἀηδόνος.

— Ἐραστὴς τῆς ὠραιότητος.

— Εἶσαι ἐξ ἐκείνων ὧν ὁ κτηνώδης ἔρως βιάζει τὴν ἐλευθερίαν ὠραιότητος, ἢ ἐξ ἐκείνων οἵτινες κλίνουν γόνυ ἔμπροσθεν τῆς δούλης ὠραιότητος καὶ κλαίουσιν μὲ τὰ δάκρυά της;

— Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῶν νυκτῶν βλέπῃ τὸ ῥόδον ἀνθοῦν χαρμωδῶς ὑπὸ τῇ πνοῇ τῆς αὔρας, κρούει τὰς πτέρυγας του καὶ ᾄδει, ἀπὸ τὸ βλέπῃ ἀπ' ἐναντίας ματαινόμενον ὑπὸ τὸ πύρινον φῶς τῆς καταιγίδος κρύπτει τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὰς πτέρυγας του καὶ ἀναστενάζει. Τὸ αὐτὸ κάμνει καὶ ἡ ψυχὴ μου.

— Ἀκολουθεῖ μοι λοιπόν, διότι εἶσαι ἐκ τῶν πιστῶν μου. Καὶ λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τοῦ νεανίου τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν ναόν. Ὅταν οὗτος ἠσθάνθη σφιγγομένην τὴν χεῖρα του τοῦ ὑπὸ τῆς ψυχρᾶς χειρὸς τῆς ἀγνώστου, καὶ τὴν εἶδε διευθυνομένην εἰς τὸν σκοτεινὸν μυχὸν τοῦ αὐλῶνος, ἀκούσιως ἔρρεν εἰς τὴν μνήμην του τὰς ἀπαισίας ἱστορίας ἃς ἤκουσε νὰ διηγῶνται, καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ πανικοῦ φόβου ἐσταμάτησε. Ἡ προσωπιδοφόρος ἐστράφη, καὶ διευθύνουσα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τοῦ συντρόφου της βλέμμα ἐκστατικόν.

— Φοβεῖσαι; τῷ εἶπεν ὑγείαινε.

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΕΥΤΥΧΙΑ.

L'homme heureux change peu de place et il en tient peu. Fontenelle.

Τρεῖς ψυχαὶ ὅμοιαι ἀλλήλων, κατήρχοντο εἰς τὸ γήινον σκήνωμά των, μολονότι δὲ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς αὐτῆς τοῦ οὐρανοῦ πύλης ἵνα ἐκεῖ ἐπανακάμψωσιν, ἀλλοίαν ἐκάστη ἠκολούθει ὁδόν.

Παρὰ τὴν κοιτίδα ἐνὸς νεογενήτου βρέφους νεαρά τις μήτηρ καθήμενη, ἀπλήστως ἐθεᾶτο τὸ τέκνον της. — Ὑψιστε, ἐφαίνετο λέγον τὸ ζωηρὸν βλέμμα της, εἶθις ὑπὸ τὴν κραταῖαν αἰγίδα σου αὐξανόμενος ὁ υἱός μου, κατὰσταθῇ εὐτυχίης, γενόμενος πλούσιος καὶ ἀπολαύων ἀπείρους τιμὰς καὶ δόξας.

Ἄλλη δέ τις ὥχρ'α καὶ ἀσθενοῦσα μήτηρ ἐνηγκαλιζομένη τὸ βρέφος τῆς ὁμοίως ἀπνηθύνετο πρὸς τὸν Θεὸν λέγουσα:

— Δὲν δύναμαι, εἰμὴ νὰ τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ Σὺ ὁ καθιστῶν τὸ ἀσθενὲς δένδρ'ύλλιον ἰσχυρὰν δρῦν, κατὰστησον τὸν υἱόν μου ἐνδοξώτερον τῶν περικυκλούντων αὐτό.

Ὑπὲρ τοῦ τρίτου βρέφους οὐδεὶς ἐδέχθη, καθότι ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον ἀπώλεσε τὴν μητέρα του. Ὁ Θεὸς ὁ εἰσακούων τὰς δεήσεις, ὅσον καὶ ἂν αὐταὶ ᾖσι ταπειναί, εἰσήκουσε τὰς δεήσεις τῶν δύο μητέρων, καὶ τὸ μὲν ἐν τῶν δύο τέκνων ἔζη καὶ ἀνεπτύσσετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου καὶ τῆς δόξης, εἰς δὲ τὸ ἄλλο ἔδωκε τὴν ζωηρότητα μεγάλου πνεύματος. Ἀλλ' ἂν ἀκούῃ τὰς δεήσεις τῆς μητρὸς χάριν τῆς τοργῆς τῆς, καὶ τοῦ νηπίου χάριν τῆς ἀθωότητός του, ἀκούει προσέτι καὶ τὰς τῶν ὀρφανῶν τῶν ἀνευ ὑποστηρίξεως ἢ ὁδηγοῦ μενόντων εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦ κόσμου τούτου. Διὸ ἔλαβε συμπάθειαν διὰ τὴν τρίτην ταύτην ψυχὴν καὶ ἐξελέξατο αὐτῇ ἐν στάδιον.

Εἰσῆλθον ὅθεν τὰ τρία αὐτὰ βρέφη εἰς τὸν κόσμον διὰ διαφόρων καὶ λίαν μεμακρυσμένων ὁδῶν.

Τούτων τὸ μὲν πρῶτον ἔζη οὐδαμῶς κίσθανθ' ἐν τῷ ψυχῷ ἢ τὴν θερμότητα, τὴν πείναν ἢ τὸν κόπον· ἀνευ τέλους οὐδεμιᾶς λύπης ἢ ὀδύνης ἐκ τῶν ταχέως συνήθως τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ὑπαρξὶς του ὁμοίαζε μὲ τὴν τῶν κεκλεισμένων ἐν ταῖς ἀνθοκομίαις ἀνθέων, διότι ἡ καρδιά του ἦτον ἀνίσχυρος παντὸς αἰσθήματος.

— Δὲν εἶσαι εὐτυχὴς υἱέ μου, τὸν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ του, ἀπολαμβάνων πᾶν ὃ, τι ἐπιθυμεῖς;

Οὗτος δὲ ῥίπτων βλέμμα περιφρονήσεως εἰς τὸν περικυκλοῦντα αὐτὸν τύπον, καὶ ἀναμετρῶν τὸ κακὸν τῆς ψυχῆς του ἀπήντα.

— Πόσον μῆτερ μου βαρύνομαι τὴν ζωὴν!

Τὸ δὲ δεύτερον ἔζη ὅτε μὲν βεβηθισμένον εἰς θλιβεράν μελαγχολίαν ὅτε δὲ μειδιοῦν ὥς ἡ πρωϊνὴ τοῦ ἡλίου ἀκτῖς, σήμερον ψάλλον ἐπὶ τῆς κιθάρας του τῆς νεότητος τὰ κάλλη καὶ τὸν ἔρωτα, αὔριον δὲ κλαῖον μετ' ἀπελπισίας τὴν ζωὴν καὶ τὰ φαντασιώδη δεινά του.

— Οἶμοι! ἐσκέπτετο ἡ μήτηρ του, τί ἐζήτησα!...

Τὸ τρίτον δὲν ἐγνώρισεν οὔτε τῆς ἀπολαύσεως τὴν ἀηδία, οὔτε τοῦ πνεύματος τὰς ἡδονικότητας· ὑπέφερεν ἐν ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ τὴν πείναν, τὴν δίψαν, τὸ ψυχρὸν καὶ τὸν κόπον, διότι ἔφερεν ἐν ἑαυτῷ ἐν Θεῷ δῶρον, τὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν.

Ὅ,τι ἐν τούτοις ὁ κόσμος χωρίζει, συνενώνει ὁ οὐρανός. Αἱ δύο μητέρες συνηντήθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ αὐτὸς Ἄγγελος τῆς ἀγάπης τὰς ἐλάλυσε ὑπὸ τὰς πτέρυγας του, ἐκείθεν δὲ ἀμφότεραι ἐσκόπουν καὶ κατεμέτρουν μὲ βλέμμα ἀνήσυχον τὰς θελήσεις καὶ ἐπιθυμίας τῶν ἐπὶ γῆς φιλητάτων των.

Ἡ πρώτη τούτων ἐνεπλήσθη φόβου, βλέπουσα τὴν ἀ-

κηδίαν ἣτις κατηνάλισκε τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ τῆς, καὶ διανοεῖτο σκεπτομένη τί ὁ υἱὸς τῆς ἠδύνατο νὰ ᾔηται καὶ τί ἦτο.

Ἡ δευτέρα πρὸ πολλοῦ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ εὐτυχία ἦτο μακρὰν τοῦ υἱοῦ τῆς, ἀλλ' ἔφριζε προβλέπουσα τὰ ὅποτε-λέσματα ἅτινα ἐμελλε νὰ παράξῃ τὸ σκεπτικὸν πνεῦμα του καὶ ἡ συνεχὴς πάλη τῆς ψυχῆς του.

Ἀμφότεραι αἱ μητέρες ἐκ συμφώνου ἀνέκραζαν.

— Τί ἐπράξαμεν!

Ὁ Ἄγγελος τὰς ἤκουσε καὶ ἀπήντησε:

— Πόσον ὑπέρξατε μάταιι νομίσασαι ὅτι ἡ εὐτυχία ἀπαντᾶται εἰς τὰ πλούτη, ἡ ἡσυχία εἰς τὴν ἀκηδίαν.

— Τότε, ἠρώτησαν αἱ μητέρες, ποῦ εἶναι ἡ εὐτυχία;

Ὁ Ἄγγελος ταῖς ἔδειξε ἀνθρωπὸν τινα κύπτοντα πρὸς τὴν γῆν ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ ὁποίου ἔρρεον θρόμβοι ἰδρώ-τος, ἀλλ' ὅστις ἔφαλλεν ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ Θεὸς ἐμελλε νὰ εὐλογῇ τοὺς κόπους του, καὶ ὅτι οἱ σπόροι οὓς ἐνεπιστεύετο εἰς τὴν γῆν ἐμελλον νὰ θρέψωσι τὴν οἰκογένειαν του.

Ἐπομένως ἀποκαλύπτων τὴν καρδίαν τοῦ θνητοῦ τούτου, ἦν ἀστὴρ φωταυγῆς ἐκάλυπτε, ἐφάνησαν ἐγκεχαργμένοι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις: ΕΡΓΑΣΙΑ, ΠΙΣΤΙΣ.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο τὸ ὀρφανὸν ἐκεῖνο βρέφος, ἡ ἐγκαταλελειμένη ἐκεῖνη ὑπαρξὶς ἦν ἡ θεία Πρόνοια ἐπρόεικε μὲ ἐν τῆς μόνον μειδίημα.

A. I. Σ. (Σάμος.)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΕΠΑΓΓΕΛΣ.—Ἐπαίτης τις ἐμπειρότεχνος ἐπλησίασε μίᾳ τῶν ἡμερῶν τὸν Κ. Σαῖν-Σιμών, ἐπίσκοπον, ἵνα τῷ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, ἵνα δὲ κινήσῃ τὸν οἶκτον του ἤρξατο λέγων: «—Λάβετε οἶκτον, ἄγε πάτερ, πρὸς ἓνα δυστυχῇ ὁδοιπόρον ὅστις περιῆλθε τὰ πέντε μέρη τοῦ κόσμου καὶ ὅστις ὑπῆγε καὶ μακρύτερον εἰσέτι.» —Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀδύνατον! ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος. —Ποσῶς! ὅταν εἶπω εἰς τὴν Ὑμετέραν Ἀγιότητα ὅτι ὑπῆγα μέχρι τοῦ ἁδου καὶ ὅτι δύναμαι νὰ τῇ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὰ ἐκεῖ συμβαίνοντα.—Ὑπῆγες εἰς τὸν ἁδὴν! ὑπέλαβεν ἐκπληκτος ὁ ἐπίσκοπος, εἰμαι περίεργος νὰ μάθω τί εἶδες.—Εἶδον, ἀπήντησεν σοβαρῶς ὁ ἐπαίτης, Πάπας, Αὐτοκράτορας, Βασιλεῖς, Καρδινάλιους, Ἀρχιεπισκόπους καὶ Ἐπισκόπους.—Μὲ εἶδες καὶ ἐμέ; ἠρώτησεν ἐντρομος ὁ ἐπίσκοπος.—Ὅχι